

det er en dårlig idé. Det fører så også til et skævere samfund, end man havde forestillet sig, men o.k., nu er forslaget præsenteret andet år i træk, og derfor blot disse ekstra kommentarer.

Jeg vil så til fru Lene Espersen også gerne gøre et par betragtninger og først sige tak til fru Lene Espersen for de europapolitiske betragtninger. Jeg synes, det er vigtigt med det engagement, man kan mærke også i det langsigtede europæiske perspektiv, og jeg var glad for fru Lene Espersens understregning af, at ingen har patent på nej. Ingen har patent på nej, folket har det, og der er formentlig mange, mange forskellige beveggrunde, men det, vi har stemt om, som det blev sagt, er den fælles mønt: Ja eller nej til den fælles mønt.

Jeg glæder mig til at få en række konkrete debatter, og jeg vil umiddelbart sige – udenrigsministeren kommenterer det ikke, men jeg synes selv, det lyder som en god idé, fru Lene Espersen nævnte – at vi en gang om året i tilknytning til det europæiske budget har en debat, gerne her i salen og gerne forberedt i Europaudvalget, for derved bliver debatten konkret. Den bliver synlig også for befolkningen. Den vil understrege, at vi bruger ca. 1,28 pct. dernede til det fælles af, hvad vi bruger herhjemme, og den vil også give befolkningen en mere velproportioneret tilgang til, hvad det europæiske samarbejde også konkret og i penge egentlig drejer sig om.

Vi skal have mere indholdsdebat og mindre institutionsdebat. Vi skal have mere visionær debat og mindre paragrafdebat, og vi skal have mere politikdebat og mindre citatdebat. Det kunne være en god målsætning for os.

Jeg vil så i øvrigt sige om fru Lene Espersens kommentarer til erhvervslivet og vores erhvervspolitik: Tro mig, vi mener virkelig det bedste for erhvervslivet, og erhvervslivet har da også klaret sig godt. Det må man sige. Det går dem godt, og når det går erhvervslivet godt, så går det også samfundet godt. Det er jeg enig i. Den anden vej rundt gælder altså også, må jeg sige til fru Lene Espersen. Et godt velfærdssamfund er en forudsætning for gode virksomheder og god indtjening i virksomheder og omvendt. Vi er hinandens fælles skæbne.

Derfor synes jeg ikke, der er noget forkert i, måske snarere tværtimod, at vi har en pligt til at sige til erhvervslivet: I må altså påtage jer et større socialt ansvar. I må altså også være parat til at bidrage lidt mere til samfundet, for samfundet leverer jo alligevel ganske meget til jer.

Jeg kan se, at hvis vi ser på erhvervslivets samlede beskatningsniveau og omkostningsniveau, som det offentlige har pålagt virksomhederne igennem de sidste 7-8 år, er det jo i virkeligheden en mindre stigningstakt end i ganske mange andre lande, så det er ikke sådan, at vi er det land, der ensidigt har pålagt erhvervslivet massive omkostninger, heller ikke hvis vi måler det absolut set.

Jeg skal ikke gå ind på andre områder end blot ældreområdet, som fru Lene Espersen opholdt sig noget ved. Jeg synes også her, vi må sige, at den nye investeringsplan, vi er gået i gang med – finansministerens og økonomiministerens aftale i sommer med kommunerne – giver kommunerne et godt grundlag for at lånefinansiere, bygge flere ældreboliger, plejehjem, som der er brug for.

Jeg synes, at de initiativer, vi har lagt op til nu – på kort sigt med personlige tillæg, der, som fru Inge Refshauge var inde på, skal være ens over hele landet i forhold til medicintilskudsordningen og i forhold til andre for små indkomster vigtige servicefelter – er gode initiativer.

Jeg synes også, fleksibiliteten i hjemmehjælpen er et godt initiativ at tage, og jeg synes, socialministerens arbejde med at ansvarliggøre mennesker omkring det enkelte plejehjem er spændende og gode initiativer.

Jeg vil gerne her også indbyde til samarbejde, også gerne samarbejde i forbindelse med de finanslovsforhandlinger, vi nu så småt har taget fat på.

Jeg skal så til hr. Holger K. Nielsen sige tak for betragtningerne, og jeg vil gerne kvittere for det, der blev sagt indledningsvis. Det er sandt nok, at tonen var skarp og til tider endog barsk. Jeg tror, at boks sproget blev taget i anvendelse en enkelt gang eller to. Nu var sproget altså taget i anvendelse, men nu skal vi videre, og jeg vil gerne dele det ønske. Lad os komme videre i de konkrete politiske drøftelser, forhandlinger. Det er det, vi begge har som opgave.

Dermed også et tilsagn om ordentlige forhandlinger om den kommende finanslov, et tilsagn om forhandlinger på den indenrigspolitiske front hele vejen igennem. Også et tilsagn om at dele den betragtning, der hedder, at penge ikke er alt, når det gælder kvalitetsløftet i samfundet. Vi har i høj grad brug for at se på systemerne: Hvordan kan de forbedres, hvordan kan de bedre samarbejde, hvordan kan vi bedre løfte kvaliteten? Begge dele er utrolig nødvendigt.